

Sygn. akt I C 3/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: aplikant aplikacji sędziowskiej P. K.

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. (1)

przeciwko Miastu Ł.

o zapłatę

1. zasądza od Miasta Ł. na rzecz A. S. (1) kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 października 2016 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od Miasta Ł. na rzecz A. S. (1) kwotę 315 zł (trzysta piętnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygnatura akt I C 3/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 października 2017 roku A. S. (1) wystąpiła przeciwko Miastu Ł. – Centrum Świadczeń Socjalnych o zapłatę kwoty 900 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 października 2016 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż dochodzona kwota stanowi równowartość nieotrzymanego przez powódkę świadczenia z funduszu alimentacyjnego za miesiąc październik 2016 roku. Pomimo przyznania go powódce decyzją administracyjną z dnia 15 września 2016 roku świadczenie nie zostało jej wypłacone, bowiem omyłkowo i wbrew treści decyzji administracyjnej środki pieniężne przekazane zostały na rachunek karty przedpłaconej, którą powódka uprzednio zagubiła.

(pozew k.2 – 4)

Nakazem zapłaty z dnia 12 grudnia 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k.20)

Pismem procesowym z dnia 28 grudnia 2017 roku Miasto Ł. – Centrum Świadczeń Socjalnych w Ł. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o odrzucenie pozwu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej. Na wypadek nieuwzględnienia tego zarzutu strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że świadczenie z funduszu alimentacyjnego zostało wypłacone na rachunek bankowy, którego wyłącznym dysponentem była powódka

(nie zastrzegła ona bowiem, wbrew ciążącym na niej obowiązkom, zagubionej karty przedpłaconej). W związku z powyższym nie sposób uznać, iż nie otrzymała ona świadczenia za miesiąc październik 2016 roku.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k.27 – 29)

Postanowieniem z dnia 6 marca 2018 roku Sąd odmówił odrzucenia pozwu.

(postanowienie z dnia 6 marca 2018 roku k.57)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

Decyzją z dnia 15 października 2014 roku Prezydent Miasta Ł. przyznał na rzecz A. S. (1) świadczenia miesięczne z funduszu alimentacyjnego na rzecz F. S. w kwocie 500 złotych oraz S. S. w kwocie 400 złotych na okres od dnia 1 października 2014 roku do dnia 30 września 2015 roku, które miały być wypłacane do dnia 20 każdego miesiąca na rachunek przedpłaconej karty płatniczej.

(decyzja z dnia 15 października 2014 roku k.6)

W tej samej wysokości i na tych samych zasadach świadczenia z funduszu alimentacyjnego były wypłacane w okresie od października 2015 roku do maja 2016 roku.

(okoliczności bezsporne)

A. S. (1) korzystała z przedpłaconej karty płatniczej, na którą przekazywane były świadczenia z funduszu alimentacyjnego jedynie raz w miesiącu w celu wypłaty z bankomatu środków przekazywanych przez Centrum Świadczeń Socjalnych w Ł.. Zawsze po 20 – tym dniu każdego miesiąca wybierała ona jednorazowo całość przyznanego świadczenia. Przedmiotowa karta oraz przypisany do niej rachunek bankowy nie były wykorzystywane przez A. S. (1) w celu wykonywania jakichkolwiek innych operacji bankowych.

Po wypłacie środków przyznaných z funduszu alimentacyjnego za maj 2016 roku A. S. (1) zagubiła etui zawierające kartę przedpłaconą wraz z umieszczoną w nim kartką z zapisanym kodem (...).

(dowód z przesłuchania A. S. (1) k.54 – 55 w zw. z k.62)

Fakt zagubienia karty przedpłaconej A. S. (1) zgłosiła ustnie w dniu 25 maja 2016 roku pracownikowi Centrum Świadczeń Socjalnych w placówce przy ul. (...) w Ł.. Jednocześnie złożyła ona pisemne oświadczenie o rezygnacji z karty przedpłaconej wydanej przez Centrum Świadczeń Socjalnych w Ł., składając też wniosek o przekazywanie od miesiąca czerwca 2016 roku świadczeń z Funduszu Alimentacyjnego oraz zasiłku rodzinnego na konto osobiste w (...) Banku Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Na wniosku, w miejscu zawierającym numer rachunku bankowego, na który miały być przekazywane pieniądze, w dniu 31 maja 2016 roku podinspektor M. G. uczyniła dopisek „wprowadzone” i opatrzyła go własnoręcznym podpisem i datą.

(dowód z przesłuchania A. S. (1) k.54 – 55 w zw. z k.62, oświadczenie wraz z wnioskiem o przekazywanie świadczeń na rachunek bankowy k.1 – 2 akt dotyczących decyzji administracyjnych, k.8 akt postępowania przygotowawczego PR 2 Ds. (...))

A. S. (1) po złożeniu opisanego wyżej wniosku nie zastrzegła zagubionej karty. Kobieta pozostawała w przekonaniu, że wystarczającym w tym zakresie jest fakt poinformowania o zagubieniu karty pracownika Centrum Świadczeń Socjalnych. Nadto uważała, że dysponentem karty i rachunku jest Centrum Świadczeń Socjalnych, a ona sama pozostaje osobą upoważnioną do pobierania przyznaných środków bez uprawnień do podejmowania jakichkolwiek bezpośrednich czynności z bankiem.

(dowód z przesłuchania A. S. (1) k.54 – 55 w zw. z k.62)

W okresie od czerwca 2016 roku do września 2016 roku świadczenia wypłacane z funduszu alimentacyjnego przekazywane były, zgodnie z dyspozycją uprawnionej z dnia 25 maja 2016 roku, na wskazany rachunek osobisty, nie zaś na kartę przedpłaconą.

(dowód z przesłuchania A. S. (1) k.54 – 55 w zw. z k.62, wydruk z historii rachunku k.8)

Decyzją z dnia 15 września 2016 roku Prezydent Miasta Ł. przyznał na rzecz A. S. (1) świadczenia miesięczne z funduszu alimentacyjnego na rzecz F. S. w kwocie 500 złotych oraz S. S. w kwocie 400 złotych na okres od dnia 1 października 2016 roku do dnia 30 września 2017, które miały być wypłacane do dnia 20 każdego miesiąca na rachunek bankowy wskazany przez uprawnioną.

(decyzja z dnia 15 października 2016 roku k.7)

Świadczenie z funduszu alimentacyjnego za październik 2016 roku, wbrew treści decyzji z dnia 15 września 2016 roku, wypłacone zostało na rachunek karty przedpłaconej w dniu 18 października 2016 roku, nie zaś na rachunek bankowy wskazany przez uprawnioną.

(okoliczności bezsporne)

Saldo rachunku karty przedpłaconej, zagubionej przez A. S. (1), na dzień 25 maja 2016 roku wynosiło 26,76 złotych. Po tym dniu z karty wpłacono jedynie 20 złotych w dniu 1 czerwca 2016 roku oraz 900 złotych w dniu 25 października 2016 roku. Jediną osobą uprawnioną do dysponowania omawianym rachunkiem według danych banku – była A. S. (1).

(pismo (...) Banku S.A. k.33)

Pismem z dnia 7 lutego 2017 roku Centrum Świadczeń Socjalnych poinformowało A. S. (1), iż w wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego ustalono, że w dniu 18 października 2016 roku kwota 900 złotych została przekazana na rachunek uprawnionej przypisany do karty płatniczej pozostającej w jej dyspozycji, której nie została zastrzeżona – a zatem świadczenie zostało spełnione w sposób prawidłowy. Ponadto poinformowano ją, iż środki te zostały wypłacone z konta, zaś na dzień 13 grudnia 2016 roku stan konta wynosił 6,76 złotych.

(pismo z dnia 7 lutego 2017 roku k.35)

W dniu 14 marca 2017 roku A. S. (1) złożyła, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, oświadczenie, iż dyspozycję zmiany sposobu wypłaty świadczeń z funduszu alimentacyjnego w dniu 25 maja 2016 roku złożyła ona z powodu zagubienia karty przedpłaconej, na którą wypłacane były wcześniej świadczenia. Zgodnie z oświadczeniem, od tego dnia nie podjęła ona z konta żadnych środków. Nie zastrzegła natomiast karty, gdyż jej zdaniem nie była do tego upoważniona.

(oświadczenie k.37 – 38)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2017 roku umorzono dochodzenie w sprawie kradzieży mienia w postaci pieniędzy w kwocie 920 złotych poprzez wypłatę z bankomatu w dniu 1 czerwca 2016 roku i w dniu 25 października 2016 roku w Ł. na szkodę Centrum Świadczeń Socjalnych i A. S. (1), tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. wobec niewykrycia sprawcy.

(postanowienie o umorzeniu dochodzenia k.12 – 13)

Zgodnie z regulaminem kart przedpłaconych, doręczonym A. S. (1) przed wydaniem karty, zobowiązana była ona jako użytkownik karty do niezwłocznego zastrzeżenia karty w przypadku jej zgubienia oraz przechowywania karty i ochrony kodu identyfikacyjnego z zachowaniem należytej staranności (§ 3 ust. 1 pkt a) i d) regulaminu).

(dowód z przesłuchania A. S. (1) k.54 – 55 w zw. z k.62, regulamin k.39 – 41)

Według obowiązujących w Centrum Świadczeń Socjalnych w Ł. regulacji, osoba uprawniona do świadczeń może w każdej chwili zmienić sposób wypłaty świadczenia. Dyspozycja taka nie musi zawierać uzasadnienia. Zmiana sposobu wypłaty świadczenia nie wymaga wydania decyzji administracyjnej. Po złożeniu wniosku i jego uwzględnieniu pieniądze nie mają prawa być wypłacone w inny sposób niż wnioskowany przez uprawnionego.

W przypadku poinformowania urzędnika o zgubieniu karty przedpłaconej z faktu tego nie jest sporządzana notatka urzędowa.

(zeznania A. S. (2) k.61)

Osoba znająca numer (...) mogła podczas używania karty przedpłaconej w bankomacie sprawdzić stan środków na rachunku.

(zeznania A. N. k.56)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego, w szczególności przeprowadzonych w toku postępowania dowodów z dokumentów, a także depozycji powódki i świadków A. S. (2) i A. N..

Twierdzenia A. S. (1) Sąd uznał za w pełni wiarygodne poza oczywistą omyłką polegającą na wskazaniu, iż zagubienie karty będącej przedmiotem postępowania miało miejsce w 2017 roku, nie zaś 2016 roku. W większości depozycje powódki znalazły potwierdzenie w przedłożonych w sprawie dowodach z dokumentów, w pozostałym zakresie były zaś one logiczne oraz zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Dotyczy to w szczególności faktu zagubienia przedmiotowej karty przedpłaconej oraz (mniej istotnego dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie) faktu poinformowania o tym urzędnika Centrum Świadczeń Socjalnych.

W tym zakresie żaden z podniesionych przez stronę pozwaną argumentów mających wskazywać na niewiarygodność zeznań powódki nie może być uznany za trafny.

Przede wszystkim argumentu takiego nie może stanowić fakt, iż A. S. (1) nie zastrzegła karty po jej zagubieniu. Choć obowiązek taki niewątpliwie obciążał ją zgodnie z obowiązującym regulaminem nie może dziwić ani wzbudzać podejrzeń jej brak zainteresowania, na kim w rzeczywistości obowiązek ten spoczywa, jak również brak dążenia do zastrzeżenia karty. W chwili jej zagubienia na koncie znajdowało się bowiem jedynie 26,76 złotych, która to suma może być racjonalnie uznana przez użytkownika za niewartą angażowania się w procedurę zastrzegania i wymiany karty, która wiązać może się przecież z opłatami dodatkowymi pochłaniającymi znaczną część z 26,76 złotych znajdujących się na zagubionej karcie. Ponadto karta ta służyła A. S. (1) jedynie do pobierania świadczeń socjalnych, które zgodnie z dyspozycją z dnia 25 maja 2016 roku miały być od czerwca 2016 roku przekazywane na inny rachunek bankowy. Kobieta nie miała zatem prawa podejrzewać, iż na przedmiotowej karcie jeszcze kiedykolwiek znajdą się inne środki, które znalazca karty będzie mógł pobrać jej kosztem. Racjonalnym zatem i zgodnym z zasadami doświadczenia wydaje się brak zainteresowania zastrzeżeniem karty. Powódka potraktowała jej zagubienie jako zagubienie 26,76 złotych, dla których nie warto podejmować dalszych kroków, tym bardziej, że biorąc pod uwagę fakt zgubienia karty wraz z kodem (...) do niej, brak było podstaw do podejrzenia, iż nawet te środki w dalszym ciągu znajdować mogą się na karcie.

Niezrozumiałym wydaje się także zarzut względem powódki, iż nie zainicjowała ona postępowania karnego w przedmiocie kradzieży środków z karty. O fakcie dokonania wypłaty świadczenia za październik 2016 roku z karty przez inną osobę dowiedziała się ona bowiem dopiero w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego w Centrum Świadczeń Socjalnych, wraz z informacją zawartą w piśmie z dnia 7 lutego 2017 roku. Niedługo po jego otrzymaniu złożyła ona także w Centrum Świadczeń Socjalnych oświadczenie o chęci ścigania sprawców kradzieży – które było podstawą do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez urząd.

Nadto fakt wypłaty środków z karty przedpłaconej 7 dni po ich omyłkowym przelaniu (25 października 2016 roku) nie może świadczyć, jak tego chce pozwany, że to A. S. (1) dokonała przedmiotowej wypłaty, gdyż tylko ona wiedziała, w jakim terminie środki wpływają na konto. Ja wynika bowiem z zeznań A. N. osoba dysponująca kartą przedpłaconą oraz numerem (...) (a taką osobą był niewątpliwie znalazca karty) mogła bez problemu sprawdzić w dowolnym bankomacie stan środków na koncie, co tłumaczy zarówno daty, jak i wysokość wypłat dokonanych przez znalazcę karty.

Wreszcie za przemawiający za niezagubieniem przedmiotowej karty przez powódkę nie może być uznany także fakt, iż, składając wniosek w dniu 25 maja 2016 roku, nie złożyła ona pisemnego oświadczenia o zagubieniu karty ani też na tę okoliczność nie została sporządzona notatka urzędowa. Oświadczenie takie, jak wskazał świadek A. S. (2), nie jest bowiem wymagane. Uprawniony nie musi bowiem w ogóle uzasadniać dyspozycji zmiany sposobu wypłaty świadczeń. Ponadto pomiędzy przesłuchanymi w sprawie pracownikami gminy zaistniała rozbieżność co do obowiązku sporządzenia notatki urzędowej przez pracownika z ustnego zgłoszenia zagubienia karty przez uprawnionego. Nie wnikając w rzeczywistą treść obowiązków pracowników gminy, uznać należy, że skoro A. S. (2) (a zatem osoba przyjmująca zgłoszenie od powódki) była przekonana, że nie obciąża jej taki obowiązek (k.62), to z faktu niesporządzenia omawianej notatki nie można wywodzić, że A. S. (1) takiego zgłoszenia nie złożyła.

Tym samym wszystkie podnoszone przez stronę pozwaną argumenty mające przemawiać za niewiarygodnością twierdzeń powódki uznać należy za nieprzekonujące. Za zgodne natomiast z zasadami doświadczenia życiowego i logiki uznać należy, iż w omawianej sprawie faktycznie doszło do zgubienia karty przedpłaconej przez powódkę. Ciężko bowiem w inny sposób uzasadnić fakt zmiany dyspozycji wypłaty środków w połowie okresu objętego decyzją administracyjną, skoro przez uprzednie półtora roku właśnie taki sposób wypłaty świadczeń był dla uprawnionej najkorzystniejszy (zdecydowała się bowiem na niego). Nie sposób również wyjaśnić, w jakim celu miałaby ona, po złożeniu dyspozycji zmiany sposobu wypłaty świadczeń, w dalszym ciągu pozostawać w posiadaniu przedmiotowej karty (jeśliby jej nie zgubiła), skoro karta ta i przypisany do niej rachunek bankowy służył jedynie do pobierania omawianych świadczeń.

W konsekwencji Sąd uznał zeznania powódki za w pełni wiarygodne, pomijając jednocześnie część zeznań dotyczących zagubienia bądź też kradzieży karty w 2013 roku i związanego z nią oświadczenia przedłożonego przez stronę pozwaną, jako zupełnie niezwiązanych z przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Jego materialno prawną podstawę stanowiła przede wszystkim decyzja administracyjna z dnia 15 września 2016 roku, a także przepis art. 354 § 1 k.c., zgodnie z którym dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom.

W pierwszej kolejności podkreślić należy jednak, że będące przedmiotem niniejszej sprawy zobowiązanie pieniężne wynikało z treści decyzji administracyjnej Prezydenta Miasta Ł. z dnia 15 września 2016 roku. Wbrew jednak twierdzeniom strony pozwanej fakt ten nie sprawiał, że niniejsza sprawa nie miała charakteru sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 k.p.c.

Zgodnie bowiem z ugruntowaną praktyką sądów powszechnych reguły wykonywania zobowiązań pieniężnych wynikających z ostatecznych decyzji administracyjnych podlegają regulacji prawa cywilnego, zaś ocena ich należytego wykonania dokonywana jest przez sądy powszechne.

Takie stanowisko, podzielane w pełni przez Sąd orzekający w niniejszym składzie, zajął także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 10 lipca 2000 roku (sygn. akt SK 12/99, OTK 2000/5/143).

W powyższym judykacie, podkreślono, iż roszczenia cywilnoprawne wynikają z tak różnych źródeł, iż nie sposób przyjąć, że źródło przesądza o charakterze stosunku prawnego. Także zatem między osobami pozostającymi w stałym stosunku cechującym się brakiem równorzędności (np. stosunek służbowy, stosunek między organem administracji reprezentującym państwo a obywatelem) może dojść do ukształtowania więzi, w której podmioty te posiadają równy status. W szczególności nie można wykluczyć, że roszczenie o zapłatę powstałe na tle stosunku administracyjno-prawnego ma charakter cywilnoprawny, a spór dotyczący jego wykonania należy zakwalifikować jako sprawę cywilną. Trybunał podkreślił także, iż w systemie prawa polskiego ocena należytego wykonania zobowiązania i określenie skutków jego niewykonania bądź nienależytego wykonania stanowi domenę prawa cywilnego. Zagadnienia te są regulowane przez m.in. art. 471 i następnego kodeksu cywilnego. Niewykonanie czy też nienależyte wykonanie istniejącego zobowiązania, niezależnie od jego źródła, pociąga więc za sobą skutki wskazane w kodeksie cywilnym.

Ponadto, za takim rozumieniem pojęcia sprawy cywilnej zdaniem Trybunału przemawiają też argumenty natury konstytucyjno-prawnej. W przypadku wykluczenia drogi do dochodzenia omawianych roszczeń przed sądami powszechnymi, osoba uprawniona do świadczenia nie dysponuje bowiem żadną możliwością realizacji prawa. Przyjęty w Polsce model sądownictwa administracyjnego nie dopuszcza bowiem badania przez Naczelnego Sądu Administracyjnego skutków niewykonania lub nienależytego wykonania legalnej i niewadliwej decyzji administracyjnej. Wyłączenie analizowanych spraw z kategorii "spraw cywilnych", a tym samym - wyłączenie ochrony przed sądem powszechnym, jest więc równoznaczne z całkowitym zamknięciem drogi sądowego dochodzenia ewentualnych roszczeń związanych ze świadczeniami pieniężnymi mającymi swe źródło w decyzji administracyjnej.

W świetle przedstawionej powyżej argumentacji, niestracającej na aktualności także wskutek reformy sądowego postępowania administracyjnego z 2002 roku, stwierdzić należy, iż niniejsza sprawa, dotycząca niewykonania obowiązku zapłaty wynikającego z decyzji administracyjnej ma charakter sprawy cywilnej i podlega rozpoznaniu przez sąd powszechny.

Ustalony w sprawie stan faktyczny wskazuje zaś jednoznacznie, iż obowiązek zapłaty świadczenia z funduszu alimentacyjnego na rzecz A. S. (1) za październik 2016 roku nie został wykonany w sposób zgodny z treścią zobowiązania. W decyzji administracyjnej wprost określono bowiem sposób spełnienia świadczenia jako wypłatę na konto osobiste wskazane przez powódkę. Tymczasem, z nieznanymi przyczynami, środki za październik 2016 roku wypłacone zostały na rachunek karty przedpłaconej, którym A. S. (1) posługiwała się wcześniej. Z uwagi jednak na uprzednie zagubienie karty przedpłaconej przedmiotowa suma nigdy do powódki nie dotarła, zaś nieznaną osobą trzecią (znalazca zagubionej karty) – wybrała je z konta i przywłaszczyła. Powyższe okoliczności sprawiły, iż wskutek nienależytego wykonania zobowiązania przez stronę pozwaną, kwota 900 złotych nie została nigdy przekazana powódce, a zatem świadczenia nie sposób uznać za spełnione. Mając zatem na uwadze termin jego wymagalności (20 października 2016 roku) oraz fakt jego niespełnienia na rzecz powódki, powództwo o zapłatę sumy 900 złotych podlegało uwzględnieniu.

Zaznaczyć przy tym należy, iż w sprawie irrelevantny pozostaje fakt niewątpliwego naruszenia przez powódkę warunków korzystania z karty przedpłaconej, polegający na niezastrzeżeniu jej w banku.

Po pierwsze niedopełnienie obowiązku wynikającego z regulaminu banku mogło mieć skutek jedynie w relacjach – bank-użytkownik karty. Nie może ono rodzić natomiast bezpośrednich skutków pomiędzy użytkownikiem karty, a innymi podmiotami. Nie wpływa ono w szczególności w jakikolwiek sposób na ocenę należytego sposobu wykonania zobowiązania przez stronę pozwaną. Zgodnie z jednoznaczną treścią decyzji Prezydenta Miasta Ł. Centrum Świadczeń Socjalnych zobowiązane było bowiem przelać środki na rachunek osobisty wskazany przez powódkę, nie zaś na rachunek karty przedpłaconej

Po drugie powódka niezwłocznie poinformowała urząd o zagubieniu karty i dokonała dyspozycji zmiany sposobu wypłaty. Zmiana ta została uwzględniona i wprowadzona do odpowiedniego systemu przez pracownika pozwanego w dniu 31 maja 2016 roku i od tego czasu do chwili omyłkowego przelewu środki przekazywane były prawidłowo na wskazany przez A. S. (1) rachunek. Nie miała ona zatem podstaw do przyjęcia, iż pewnego dnia, z niewiadomych

przyczyn, świadczenie zostanie spełnione w inny sposób. W konsekwencji uznać należy, że pomimo literalnego naruszenia przepisów regulaminu, powódka dołożyła należytej staranności w zapobieżeniu przekazania świadczenia na konto zagubionej karty przedpłaconej i mogła rozsądnie oczekiwać, iż żadne środki nie zostaną już na nią przelane. Tym samym nie sposób przypisać jej uchybienia wynikającego z art. 354 § 2 k.c. obowiązku współdziałania wierzyciela przy wykonywaniu zobowiązania.

Po trzecie wreszcie podkreślenia wymaga, iż zarówno w praktyce sądu, jak też wszystkich innych organów i instytucji, oczywistym jest, że jeśli petent/klient dokonuje zmiany swoich danych czy to korespondencyjnych czy to dotyczących numeru rachunku bankowego, to z dużą dozą prawdopodobieństwa wynika to faktu dezaktualizacji danych poprzednich. Wysyłając zatem, wbrew dokonanej aktualizacji, korespondencję czy też środki na adres/rachunek dawny, czyniąca to instytucja w sposób oczywisty naraża się na nieskuteczność takiego doręczenia/przelewu i to ją obciążają wynikające z tego uchybienia skutki. To na stronie pozwanej spoczywał zatem ciężar udowodnienia (art. 6 k.c.), że strona powodowa znajdowała się w posiadaniu karty przedpłaconej w dniu 18 października 2016 roku i że to ona wybrała wypłacone świadczenie w dniu 25 października 2016 roku. Ciężarowi temu pozwana nie sprostała, nie przedstawiając żadnego przekonującego dowodu bądź twierdzenia pozwalającego obalić wiarygodność depozycji powódki, co zostało wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. określając datę ich wymagalności na dzień 21 października 2016 roku (tj. dzień następujący po terminie, w którym strona pozwana zobowiązana była spełnić świadczenie). Z uwagi na fakt, iż w wynikające z decyzji z dnia 15 września 2016 roku zobowiązanie miało charakter terminowy (jako płatne do 20-go dnia każdego miesiąca) bez znaczenia w niniejszej sprawie pozostawał fakt daty wezwania strony pozwanej do spełnienia świadczenia.

Wysokość odsetek została zaś określona na podstawie art. 481 § 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 k.p.c.). Strona powodowa poniosła koszty procesu w wysokości 315 złotych (45 złotych tytułem opłaty od pozwu - art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz 270 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego – § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) i taka kwota została zasądzona na rzecz A. S. (1) od pozwanego.